

בנים

ישנה גברית מבוגרים עמרו כי אחד הימים בשבוע שעבר על שלוש מרפסות שונות, בכתיים שברחוב ריינס 46'48, והשקו בשקדנות מרובה את עציצי המרפסות. הם לא הפסיקו ממלאכתם זו במשך שעות תמימות, אפילו כשהעציצים נשטפו מים. במשך כל שעות ההשקאה היו מבטיהם של הגברים נעוצים בדלת המחסן הקטן שמתחת למדרגות, בבית מספר 48. משקי העציצים במרפסות לא היו גננים מקצועיים. הם היו שוטרים בלבד אורחי. הביאו אותם לשם הנעלים האורטופדיות של בעלת הבית הגברת בנארי. למעשה לא הש' תמשה הגברת בנארי זמן רב במחסן הקטן. אולם כשהתקרב החורף, והיא חיפשה אחרי נעליה האורטופדיות, גילתה כי חסרה לה נעל. היא ירדה לחפש אותה במחסן.

המחסן הקטן היה מלא עכברושים. אולם יותר מן החיות האפורות, הפחידה את הגברת בנארי שמיכה אפורה, שהיתה פרושה על גבי חבילה חשודה ליד הקיר. אך סקרנותה של הגברת התגברה על פחדה, ולבסוף זיא העזה להסיר את השמיכה. מאחוריה נתגלו חבילות נייר. כשקערה את מעטפת אחת ה' חבילות, גילתה להפתעתה כי היו בה קופסות סיגריות טריות.

הגברת בנארי כעסה מאוד על השכנים ש' הכניסו הפצים למחסנה מבלי ידיעתה. היא התמרמרה על כך באוני בעלה באותו לילה. כששמע על כך הבעל, קפץ ממיטתו בשעה 3.00 ללנות בוקר, טילפן למשטרה והודיע כי במחסנו ישנם סיגריות שאינן שייכות לו. בעיקבות גילו קופסות סיגריות, אל אש לא שייך אותן לעצמו ושהיו ללא ספק גנו- בות, הציב ראש הלשכה הפלילית בנסה הצפונית ס.מ.מ. מנקס, את שלושת משקי העציצים, כדי לארוב לבעלי הסיגריות.

בשעה שחיים בצהריום הופיעו בפתח ה' מחסן כלי צעירים, ציהלים ועלילים. עליותם נעלמה כליל כאשר שלף אחד הבלשים אקדח מכיסו וצווח עליהם להרים ידיים. אל תע' שה חוכמות, מי אתה בכלל ז' צרח לעומתו אחד הצעירים. הבלש זיהה את עצמו, עצר את הצעירים וביקש מהם לזהות את עצמם. הם עשו זאת. היו אלה עמוס מלאך (19 וחצי) מהרצליה, וישראל נידרמן (21) מתל-אביב.

במכונית המשטרה שהובילה את העצורים לבית הכלא לקחו השוטרים גם את השלל. הוא כלל את קופסות הסיגריות, קופסות שימורים, ומוטיפריצה מברול.

★ ★ ★

דם עץ מוטיפריצה

ה שוטרים ש'עצרו את מלאך נידרמן לא העריכו כלל את חשיבות השלל ש' נפל בידיהם. כי שני הצעירים לא היו רק גונבי סיגריות, שנגנבו, כפי שהתברר, כמה לילות קודם לכן מביתיקה בגדרה. תוך שעות ספורות הפכו השניים לנושאי חקירה ב'12 חקיים שונים.

מעבדת המדור לזיהוי פלילי במטה הארצי הודיעה כי הבחינה בכחמי דם על מוט הפריצה. לחוקרי המשטרה היה רק תיק ח' קירה אחד בלתי-מפוענח של תקיפה בזון האחרון, שנעשתה במכשיר קהה: תיק זה תקיפה של רינה אללוף, עוזרת-בית בביתה של משפחת פרלין באזור הסיתוח בהרצליה, מול מלון השרון.

שבוע ימים קודם לכן נמצאה באחד ה' לילות רינה אללוף (18) מחוסרת הכרה, עם פצעים חמורים בראשה, על סף בית-החולים הפרטי אטא. באיזור החולות בהרצליה, ב' דרך למלון אנדיה-המעיבה היכרות הוכחה כי סוגם של כתמי הדם שנמצאו על מוט הפריצה הזים עם סוג דמה של רינה. על סמך הוכחה זו לא היה למשטרה כל קושי להשיג הודאה מעמוס מלאך, שאכן היה זה הוא שזרק את רינה לפני בית-החולים. לאחר ששנע בה במכוניתו הגנובה, בדרכו למקום המפגש עם נידרמן, הלם בראשה במוט הברזל, כדי שלא תזדה את המכונית שפגעה בה.

עמוס מלאך נשבר מיד. הוא הודה כי ביצוע שורה שלימה של פריצות, יחד עם חברו ישראל נידרמן. במהלך החקירה ה' כיר את שמותיהם של צעירים רבים, רובם מתושבי הרצליה, שהיו כאילו מעורבים באותן הפריצות. המשטרה חקרה את כולם,

קרנן איסמעיל בדיר בשעת טכס הסולחה בכפר קאסם * אמר עתונאי: "קרנאסם"

מפלצת המנצלת את אמון הידיד כדי להסילו בפת. התניך מספר על אחיתופל שהיה יועצו של דויד המלך, אך הצטרף למרד אבשלום. דויד התפלל: "סכל נא את עצת אחיתופל, ה'." ואמנם כך עשה אלוהים. כאשר בא אבשלום מעשה המנצח ירושלימה, יעץ לו אחיתופל לעשות מעשה מחפיר: לחדור להרמון זויד לעינוי כל העם, לבוא אל הפילגשות של אביו כדי לשים את אביו לבוץ וללעג. אולם כשהוסיף אחיתופל יועץ לרדוף אחרי דויד המובס ועצה זו לא נתקבלה, תלה את עצמו.

כפר קאסם

הסולחה המזורה ביותר

דייקנות של מבצע צבאי שררה מסביב. עובדי ש'ס וזיוזים, חגורים בסיגרים לבנים, ערכו את השולחנות במאכלים שהוכאו מ' אחת המסעדות המזרחיות בתל-אביב. קציני מטה שוחחו במכשירי אלחוט ושוטרים צבא-יים בדקו את ההזמנות שבידי הקרואים. היתה זו אחת הסולחות המזרחיות ביותר שנערכו איפעם בתולדות ערב. הרוצחים עצמם לא היו נוכחים במקום, מאחר ששל-טונות הצבא סרבו להביא את נאשמי רצח כפר-קאס למקום האסון. ליד שולחן הנשי-אות של החגיגה ישבו נכבדים יהודים וער-ביים, חברי התעודה הציבורית למתן פיצו-יים לנפגעי כפר-קאס, שמונתה באורח מ' זר למדי (העולם הזה 1050) בפקודת פנחס רשיש, ראש עיריית פתח-תקוה.

שורות ארוכות של חובשי כפיות צחורות ישבו לאורך השולחנות העמוסים כל-סוב. בני המשפחות השכולות, והפצועים שניצרו לו, לא הניעו אבר בגופם. הם התבוננו בפנים קפואות בשורות המזומנים היהודים שאכלו בכל פה, או שוחחו בעלילים עם שכניהם לשולחן.

מה לעשות? מנכבדי כפר-קאס עצמו לא נאם איש בטכס הסולחה. את ברכתו הקצרה של מוכתר הכפר חדיע סרטור, קרא נכדו הצעיר. נאום ארוך ונמלץ קרא מן ה' כתב מנהל בית-הספר המקומי, פקיד ממי-שלתי.

את האבא שלי הרג כדור. אני לא אשב כאן לאכול על דמו", אמר איסמעיל בדיר, קטוע-כרם של מטצועי ליל הדמים, שהסי-תכל בעצב כמסיבה העלויה. "אפילו יתקעו בי כדור, לא אשב כאן".

נפגעים אחרים להרישו בעצב, כשנשאלו אם אולצו לבוא לסולחה, או באו מרצונם. "ככה יותר טוב, מה לעשות?" הפסיר צעיר נכה, שרק יומיים קודם השתתף בפגישת הכתבים שנקראה נגד הסולחה מטעם האיגוד היהודי-ערבי.

כשהתפוררו הקרואים ותושבי כפר-קאס ליום: "עצת אחיתופל".

זנב של שועל. הוא פרש מחרות, הפך סיעה עצמאית של איש אחד, הציג את עצמו לשמאל. קולו של דהארי לא נשאר קול קורא כדיונות של נתינה. שקד אחז באיש בשקי-זנות, יצר קואליציה חרשה. הפרס לדהארי: תסקיד של סגן-ראש-העיר, במשכורת. תגו-בחו של עובד בן-עמי בעל מחצית מגיות עתון-הערב סעריב: הגשת תלוני למבקר המדינה על עסקות כספיות מופקקות, לר-בריו, שבוצעו בהעדרו-עלידי שקר.

מה יותן ליוטן? בתל-אביב היתה

המערכה פנימית יותר. סגן-ראש-העיר מ' טעם חרות, משה איכילוב, סבל מזה שנים ממחלת-לב קשה אך לא התפטר מתפקידו, נפל קרבן למחלה ונפטר. עד אותו יום היתה סיעת חרות בעיריה מורכבת מחמישה אנשים — שני אנשי ה'ס' תדרות העובדים הלאומית, ושלושה אורחים. עם מות איכילוב, נכנס המועמד הששי ברשימה, איש הסתדרות העובדים הלאומית יוסף חלקר, פועל-תיקון עירוני חתיק. דויד יוטן, המועמד השני של חרות ואיש הסתדרות הלאומית, תבע לעצמו את משרת סגן-ראש-העיר כדבר מוכן מאליו. הציג הוא: הסגן החדש ייבחר עליידי חמשת ה' צעירים בעיריה, ששלושה מהם היו אנשי הסתדרות הלאומית.

אולם האורחים לא רצו כי איש מנגנון ההסתדרות הלאומית יכנס למשנה הרמה. מועמדם היה המהנדס אברהם שכטרמן. אמרו הם: הסגן החדש צריך להבחר עליידי ה' סניף המקומי של תנועת החרות — שבו יש רוב לאורחים.

לגבי אורחי הערים, היה כל המאבק ה' סוער מיותר לגמרי. הם היו מוכנים לוותר על כל הסגנים, תמורת הורדה של 10- ל"י כמסים העירוניים.

מדיניות

אחיתופל הציני

מן הרגע בו זרק ד"ר נחום גולדמן את הכסיה שלו לתוך הוירה המדינית היש-ראלית ורשם את תביעתו לכתר המנהיגות אמדינית, היה ברור כי מפא"י תגייס את כל כוחותיה כדי להחניק את הסכנה באיבה. גם הדרך היתה ברורה מראש (תצפית העו-לם הזה 1050): מטע-השמצה נגד אישיותו של גולדמן.

השבוע נשמעה תרועת-החצוצרה הצורמת הראשונה של מסע-הצלב הגדול. כנאה לה, הושמעה מעל עמודי זבר. הכותב: הסופר המדיני של העתון, צעיר ממושקף בשם חגי אשד, המודרך אישית עליידי ח"כ הרצל ברגר.

הכותרת של מאמר-ההשמצה היתה חסרת-תקדים לגבי אישיות כמו נשיא הסתדרות הציניות, יורש הרשמי של תיאודור הרצל וחיים וייצמן, שהגיע לתפקיד זה בקלות כמפא"י עצמה. קרא אשד להצעתו של נחום גולדמן להעביר את ישראל לססי הניטרא-בולדמן.

הרמון המרד. לגבי אדם שאינו מעורה במקורות המולקורו היהודי, אין השם אחי-תופל מעורר אסוסיאציות רבות. אולם ל' גבי קראי זבר, הניכיל הגשול היהודי, אחי-תופל הוא האבי-טיפוס של הבוגד הנוכל,

במדינה

העם הקדרה הקודרת

נפלה קדרת על האבן — אוי-קדרה. נפלה אבן על הקדרה — אוי לקדרה. בין כן ובין כן — אוי לקדרה.

השבוע הוכיחה ישראל שוב מה עמוקה חכמתה של אימרה תלמידת זו. נפגע חוסיין מלך הירדן מתעמולת מצריים — אוי לישראל. רצתה סוריה להראות ש' שלטונה יציב — אוי לישראל. רצתה ברית-המועצות להוכיח שהיוזמה במרתב בידיה — אוי לישראל. ניסתה אמריקה לפייס את מצ' ריים — אוי לישראל.

כירושלים חיכתה השוירה השיגרתית להר' הצופים לאור הירוק — אולם הגבול נשאר חסום. בשלושה מקומות ניסו ירדנים לחטוף סרקטוריסטים משטח ישראל. בצפון הרגו הסורים סרקטוריסט רביעי. התעמולה המצ' רית האשימה את אויביה בקנוניות עם ישראל, ואילו הרוסים הזהירו שוב בפני התקפה אמריקאית-ישראלית על סוריה. מכל הכיחנים הוחטו האנשים בקדרה. בכל מקרה היתה ישראל המפסידה.

מטרה במטווח.

הטבע יעד לקדרה חסדי חשבו. היא מסמלת את השלום בין איתני הטבע. היא המשלימה בין האש ר' המים — כי בעוד הלהבה דולקת מתחתיה, רותחים המים בתוכה.

לרוע המזל, לא היתה ישראל קדרה מסוג זה. שום דבר לא התבשל בה, וזלת מליצות שהגיעו לשיאן עם הצהרתו של ראש-הממ' שלה בראשית השבוע שעבר בכנסת, שהמצב בגבולות משיבוע רצון.

בהיעדר יעוד כזה, נשאר לקדרה היש' ראלית רק יעוד אחד, בלתי-מושך מאד ל' ברה: לשמש מטרה נוחה במטוח המרחבי.

עיריות

ארוץ הסגנים

מאז יצר רחמים כלנאר אסכולה חרשה במדינה, של בגינת הנבחר בסיעתו כדי לק' גות לעצמו עמדה ומשכורת, צעה במדינה דמות חדשה: דמותו של סגן-ראש-העיר השכיר המוכן לכל אינטרימה, ובלבד לזכות כמשי-כורת טובה ובשאר הנענקים וההסתבות הקשורים במקצוע — נסיעות לחוץ-לארץ, הופעות ציבוריות, הזכות לבוא במקום ראש' העיר כשהוא מוטטס בעולם.

השבוע התלקחו שתי מערכות גדולות, שבמרכזן עמד אותו יעד: מישרה של סגן. **שקדנות של שקר.** בנתינה היה סגן טרונרטיבי לראש-העיר הציני, עובד בן-עמי. כאחד הימים צץ רעיון גדול בלב הסגן, משה שקר: מדוע לא להיות ראש-עיר בעצמו? הקואליציה המקומית הימנית היתה רעועה זה מכבר, מאז רבו הציבים עם אנשי חרות. אולם שקר לא יכול היה להקים הנהלה אחת עם השמאל, מחוסר קול אחד. הוא בא במפתיע, לפי מיטב המסורת הכלני תצרום. איש אחד של חרות, דויד דהארי, סכר כי כואי להיות זנב של ארעה במקום